

3

SARAH SPRINZ

AKADEMIE
DUNBRIDGE

Kdykoliv

ROMÁN

**AKADEMIE
DUNBRIDGE**

Kdykoliv

Milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás
mohou vyvolat nepříjemné pocity.

Jedná se o:
sebepoškozování, posttraumatickou stresovou poruchu, rozvod,
poruchy příjmu potravy a chronické onemocnění.

Čtete tuto knihu prosím jen tehdy, když se na to cítíte.
Pokud budete mít s těmito (nebo jinými) tématy problém,
můžete kdykoli využít níže uvedené
bezplatné a anonymní telefonní linky.

116 123

<http://linkapsychickepomoci.cz/>

Přeji vám co nejkrásnější čtenářský zážitek.
Vaše Sarah

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2024

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2024

Map © Markus Weber, Guter Punkt, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4860-0 (pdf)

S A R A H S P R I N Z

**AKADEMIE
DUNBRIDGE**

Kdykoliv

přeložila Anna Nováková

*Pro všechny, kdo mají pocit,
jako by byli v jednom ohni.*

*Peklo je prázdné!
Děblové jsou tu!*

William Shakespeare, *Bouře*
překlad Martin Hilský

PLAYLIST

- ALL FOR US* - LABRINTH FEAT. ZENDAYA
BANG! - AJR
AFTER DARK - MR.KITTY
SICK BOY - THE CHAINSMOKERS
COLORS - HALSEY
TWO NIGHTS - JAVAILIN
THE HILLS - THE WEEKND
ANIMALS - MAROON 5
WAR - BRANDEUS FEAT. SHILOH DYNASTY
SHE LOOKS SO PERFECT - 5 SECONDS OF SUMMER
PRETTY VENOM (INTERLUDE) - ALL TIME LOW
BESIDE YOU - 5 SECONDS OF SUMMER
WHEN I DON'T HAVE YOU - IDAROSE
NEW AMERICANA - HALSEY
EVER SINCE NEW YORK - HARRY STYLES
MUM - LUKE HEMMINGS
THE BEACH - THE NEIGHBOURHOOD
YOU BROKE ME FIRST - TATE MCRAE
ANGEL BY THE WINGS - SIA
COMPLETE MESS - 5 SECONDS OF SUMMER
HOME - ONE DIRECTION
TO BUILD A HOME - THE CINEMATIC ORCHESTRA & PATRICK WATSON

NĚKDY DŘÍV

Colin

Malý plamínek, který se mi zakusuje do kůže.

Horko. Bolest. Úleva. Neucuknout.

Do hajzlu už.

Hlavně.

Neucuknout.

Zavřu oči, zakloním hlavu a opřu si ji o chladné dlaždičky za sebou, ale zapalovačem neucuknu.

Jestli teď projdeš těmihle dveřmi, Coline Fantino, tak už se ani nemusíš vracet, zní mi v hlavě mámin hlas.

Běžte do prdele. Všichni do jednoho. Fakt už.

Dneska je školní ples, takže určitě nezůstanu sedět doma jen proto, že se včerejší kalba trochu zvrtila. Bože, vždyť je mi sedmnáct, v tomhle věku mám nárok dělat kraviny, ne? Já jsem si svoje příjmení nevybral a už mám po krk toho, že musím brát ohledy na to, jak by moje chování mohlo mámě posrat pověst.

S těmi lidmi ze Stuyvesant se už vídat nebudeš. Nemají na tebe dobrý vliv.

Trochu ucuknu, plamen už pálí až moc.

Ubožáku jeden. Necháš si od rodičů diktovat, co smíš a nesmíš.

Ať mi klidně vyhrožují tím, že mě dají na internát do Evropy a zruší moje svěřenecké fondy. Je mi to úplně fuk.

Ostře zasyknu, bolest už je k nesnesení.

Musíš to vydržet, ty vole. No tak, nebud' slaboch. Lepší cítit tohle než tu hnusnou sebelítost.

Vyhrnu si nohavici ještě o kousek nahoru, abych odhalil vnitřní stranu kotníku. Tohle místo je riskantní, protože jsou na něm úzké proužky popálenin vidět víc než na vnitřní straně stehen. Ale tam mi došlo místo už předevčírem. Jsem fakt dement, taky jsem se mohl ovládnout, jenže s mámou bylo zas k nevydržení. Všechno bylo k nevydržení. Stát na té akci vedle ní a usmívat se, jak se pro mě sluší a patří. Jediné chvíle, kdy mě Ava Fantinová obdaří i něčím jiným než jen zničujícím pohledem. Protože na to kouká celý svět a ona si musí zachovat tvář. Vždycky jsem si myslel, že se musím jen víc snažit, aby se náš vztah zlepšil. Ve škole, doma, s Cleo, mojí mladší ségrou, k níž se chová jinak než ke mně, ale on se nezlepšil. Nejsem syn, jakého si Ava a Eric Fantinovi přáli, a tak jsem se vzdal jakékoliv snahy, abych dostal jejich nárokům.

Vtom sebou trhnu, dveře se rozletí a ozvou se něčí hlasy.

Fuck.

Myslel jsem si, že na zastrčené záchodky v tělocvičně určitě nikdo nepáchne, když se ples naproti v aule právě nejvíc rozjíždí. Očividně jsem se mylil.

Vyskočím, zapalovač mi vyklouzne z ruky a hlučně udeří o zem. Kousek od několika útržků toaletního papíru, které se lepí na špinavé dlaždičky nedaleko odpadkového koše. Okamžitě chytanou a já tiše zanadávám.

„Hele, tam asi někdo je.“

Do prdele. Zvednu zapalovač a začnu plameny udupávat. Právě včas, zpoza rohu se totiž vynoří Trent Barlow a jeho kámoši. Jsou dost pod vlivem, jak jinak. Když mě Trent pozná, přimhouří oči do úzkých štěrbinek.

„Ty, Fantino,“ řekne. „Vypadni.“

Nejradši bych mu ten tlustý joint vyrazil z huby a pak mu pěkně zmaloval ksicht. Mě nikdo odnikud vyházovat nebude a už vůbec si nenechám něco nakazovat. Trent Barlow je v tomhle prostě nepoučitelný a já mám dneska celkem chuť mu udělit lekci. Ale pak se ve mně ozve poslední zbytek rozumu a napoví mi, že bych se měl radši vypařit, než Trenta napadne se vyptávat, co jsem tu dělal. Nohou zastrčím ožehnutý toaletní papír pod umyvadlo a modlím se, aby neucítili zápach spáleniny.

„Naser si,“ opácím znuděně, když procházím kolem Trenta. V zrcadle si všimnu, jak si ostatní vymění pohledy a Trent se opře o kachličkovanou stěnu. Poklepe si na kapsu u kalhot a trochu svráští obočí.

„Sakra, nemáš oheň?“ Trent zvedne hlavu a mě zamrazí. Jako by bylo zakázané nosit s sebou zapalovač. *Ježíši, uklidni se, Fantino. Vždyť ses ničím neprovinil.*

„Ne,“ odpovím přesto.

„Nekecej, vždyť je cítit, cos tady před chvílí dělal,“ měří si mě Trent posměšně.

Dobře, očividně mu to neušlo, takže je lepší předstírat, že jsem tady taky kouřil. Sáhnu do kapsy u bundy a ucítím rozehřátý kov zapalovače. Připálím mu, on stroze kývne a potáhne.

„A vyřid' svojí zasraný matce, že jestli zas bude pomlouvat Nadiu, tak si ji fakt podám.“

Ztuhnu. Je celkem vzácné, že bych se Avy Fantinové zastával, ale i když jsme rozhádání, tak se o mojí rodině takhle nikdo vyjadřovat nebude. *Nikdo.* I když dost odsuzuju, jak máma ve svojí show nadávala Nadie Barlowové a jejím influencerským kamarádkám do děvek, protože v New Yorku svádějí jednoho zazobaného starého mládence za druhým. Nemělo cenu o tom s mámou diskutovat, i po smršti na sociálních sítích, kterou její komentáře

vyvolaly, neprojevila ani nejmenší lítost nebo pochopení, čímž by vlastně lidi od médií měli disponovat. Ale moje matka ne. Ona je Ava Fantinová, královna zábavních pořadů, a může si dovolit všechno, ať už v soukromí nebo před kamerou ve svém legendárním studiu. *Lidi tam venku si to pustí, protože chtějí na chvíli zapomenout na svět kolem sebe a zasmát se, Coline, nechtějí ode mě slyšet přednášku o politické korektnosti.* To je možná pravda, ale jestli takhle bude Ava Fantinová pokračovat, tak si musí dávat sakra bacha, aby ji naše *změkčilá* generace zanedlouho nevycancelovala.

Udělám krok k němu, nenávidím se za to, že mám přese všechno pocit, že před ním musím bránit čest naší rodiny. „Chceš nám vyhrožovat nebo co?“

„Co já vím,“ odpoví a vyfoukne mi kouř do obličeje. Svírám v pěsti zapalovač a musím se držet, abych mu jednu neubalil. „Možná, že jo?“

„Jestli si ještě jednou vezmeš do huby moji rodinu, tak budeš litovat.“

„Svojí mámě ode mě můžeš vyřídít to samý,“ zasyčí Trent.

„Já nemůžu za to, že tvoje ségra dá každému.“ *Wow. Výborně, Coline.* Takže nejsem o nic lepší než moje máma. Zvedá se mi žaludek z toho, jak moje názory odporují tomu, co říkám a dělám. A takhle se protloukám životem. A pak se divím, když mě kopne do koulí, ale já se to prostě jinak nenaučil. Nehnu ani brvou, když ke mně Trent výhrůžně nakročí. „Ale víš co, nemůžeš brát vážně všechno, co v tý show řekne,“ dodám. Vrhne se na mě jako nějaký neandrtálec, což on vlastně je, ale ti jeho dementní kámoši ho zadrží. Pozvednu ruku a zasalutuju mu. „Užij si párty, Trente.“

„Kámo, vždyť za to nestojí,“ slyším ještě, když vycházím ze záchodů na chodbu, a dám jeho kumpánům za pravdu.

Já přece za nic nestojím, *za nic*, to mi ani nemusí říkat. S tím už jsem se ztotožnil. Buší mi srdce, protože mám děsný vztek. A taky proto, že mě málem přistihli, jak si ubližuju. Sakra, musím být opatrnější. Už žádné zbrklé pálení na veřejných místech. V poslední době jsem zlaxněl. Což je nejspíš tím, že to dělám už skoro denně. Vždycky, když mě začne dusit ten hnusný tlak. A to je v poslední době v jednom kuse. Ale jestli se o tom máma dozví, tak skončím na gauči u nějaké terapeutky dřív, než bys řekl švec. A na to jako fakt nemám nervy, bude do mě akorát hustit, že s tím musím přestat. Jako bych to snad sám nevěděl.

Potemnělou chodbou duní ozvěna mých kroků. Cestou ven potkávám oblizující se páry a skupinky kuřáků. Na naší skvělé soukromé střední škole Trinity v New Yorku je všechno pořád stejné. Rodiče vypláznou celé jmění za to, že budou jejich děti ničit úplně stejně jako na každé veřejné střední škole v zemi. Jediné, v čem se moje školní rutina liší od té na Stuyvesant, kam chodí moji kámoši, je menší počet žáků ve třídě, jinak to je jak přes kopírák. Tak to prostě je, jste kolečko v systému, a když nefungujete, jak máte, začnou nepřijemnosti.

Jdu přes školní dvůr, nikdo si mě nevšímá. Až na Lexie, spolužačku ze španělštiny, která mě zapojí do hovoru se svojí partou. Když se mi potřetí podívá na pusku a kousne se u toho do rtu, je mi jasné, že by se se mnou ráda zdejchla domů. Ale na to dneska nemám náladu. Kromě toho doufám, že už se Pax konečně ozve a vezme s sebou i Maresu. Nelíbí se mi, že na ni myslím. Stejně jako se mi nelíbí, že jsme spolu místo původní jednorázovky spali už třikrát a já v jednom kuse sním, kdy k tomu dojde znova. A taky o tom, jestli by z toho třeba nemohlo vzniknout něco víc. Ach jo, to je fakt v hajzlu. Už mám dost toho, že jsem vždycky první, kdo se začne citově vázat. Že to

souvisí s mým mizerným dětstvím, dokážu určit i bez toho, aby mě rozebírala nějaká psychoterapeutka. A tak si je zakazuju. Jako ty pocity. Kromě toho máme s Maresou dohodu. Žádné závazky, jen trocha zábavy. Řešíme to jako dospělí lidi. Najednou mi zavibruje mobil.

P: Jsi pořád na tý nudný párty? Můžeme tě už konečně vyzvednout?

Rozhlédnu se. Kolem postávají moji spolužáci a spolužačky, baví se a smějí. Jako upřímně, co tu ještě dělám?

Na chvíličku zaváhám, a pak začnu odepisovat.

„Ty ještě někam jdeš?“ zeptá se Lexie s nervy drásajícím trylkem v hlase sladkém jako cukrová vata.

„Asi jo,“ zamumlám, aniž bych se na ni podíval.

„A vezmeš mě s sebou?“

To myslí vážně? Vlastně nemám co říkat, ale jak může být někdo tak zoufalý? Naštěstí nemusím vymýšlet žádnou odpověď, protože hlasy kolem nás najednou naberou na síle. Nebo spíš naneštěstí. Už to totiž vidím taky.

Plameny a kouř stoupající k nočnímu nebi.

„Odkud to jde?“ ozve se někdo.

Přejede mi mráz po zádech.

Do prdele.

Myslím jen na ten hořící toaleták. Fakt jsem ho uhasil? Měl jsem ho ještě zkontrolovat, než jsem odešel. Hned vedle stál koš na papír. A byl plný. Fuck.

Ostatní jako uhranutí zírají na školní budovu, ale já se odvrátím. Moje nohy se dají jako samy od sebe do pohybu, moje ruce taky. Vytočím číslo, na které jsem ještě nikdy nevolal. Trvá jen pár vteřin, než hovor na druhé straně někdo zvedne.

„Tísňová linka 911, co se děje?“

Dýchej.

Kurva. Kurva...

„Hoří,“ vymáčknu ze sebe. „Na 91. ulici, na rohu Columbus Avenue. Je to střední škola Trinity, aspoň myslím.“

„Rozumím,“ řekne muž. Je úplně klidný, určitě je to učí na nějakých extra seminářích. Já teda klidný nejsem. Přijde mi, jako by se země přestala točit. „Naše jednotky jsou na cestě. Nezavěšujte, prosím, a držte se od té budovy dál. Dokážete určit, jestli tam jsou nějaká ranění?“

Srdce mi prudce naráží o hrudní koš, praská mi v uších, otočím se. Stíny, siluety v dlouhých plesových šatech a dobře padnoucích oblecích. Žáci a žákyně, kteří chtěli slavit. „Ne, já... Já nevím.“

„Jak se jmenujete, pane?“

Panebože... Řekni mu to. Přece nemůžeš zatloukat. Prostě udělej, co se má. Udělej jednou jedinkrát to, co se má.

„Pane? Jste tam je...“

Jako ledová vlna se přese mě převalí panika.

Típnu hovor, o tři kroky ucouvnu. Pak se otočím a dám se do běhu.

1. KAPITOLA

Olive

„Pomalů, zlato.“

Spolknu kousavou odpověď, která se mi dere na jazyk, a donutím se zhluboka nadechnout a vydechnout. Vynaložím veškeré úsilí na to, abych ignorovala ostrou bolest, která mi vystřelí do pravého ramene. Vhání mi slzy do očí, protože jsem si poslední prášek na bolest vzala bohužel teprve před pár minutami. Chvíli trvá, než zabere, a jak jsem mohla vědět, že se v mém pokoji zničehonic objeví moji rodiče a budou mě chtít vyzvednout z nemocnice? Strávila jsem tady celé týdny, které mi přijdou jako věčnost, ale teď je to na mě zase trochu moc zhurta.

„Já ti ji vezmu,“ ozve se máma a chopí se mojí tašky. Je v ní jen pár kusů oblečení, kosmetiky, několik knih a polštář, většina těch věcí je kupovaná nedávno. Nesnesla jsem totiž pach kouře, kterým načichly věci zachráněné z mého pokoje, když na Akademii Dunbridge v červenci vypukl požár. Plameny se do dívčího traktu ve třetím poschodí západního křídla nedostaly, ale stačilo, že pronikly na schodiště a zpusťořily skoro celou spodní část budovy. Rozsah škod se naplno ukázal až několik dní po požáru, kdy už se znalci od policie a pojišťovny

dostali přes zuhelnatělé trosky a popadané stropní trámy – zatímco já jsem ležela na jednotce intenzivní péče. Ne že bych si z toho něco pamatovala. Jak bych taky mohla, zaintubovaná a na umělém dýchání, skoro dva týdny, protože by mě bolesti z popálení v bdělém stavu nejspíš přivedly o rozum. Byly nesnesitelné i potom, co mě probrali. A pořád jsou, zvlášť kolem pravého ramene, které museli pokrýt kožním transplantátem z mého stehna, protože jinak by se rána nezahojila. Pojmy jako kožní štěp, Meshgraft a autologní transplantace kůže už jsou pro mě naprosto běžné, tak teď totiž vypadá můj život. A já ho nenávidím.

„Já ti pomůžu, zlato,“ řekne táta, jakmile vyjdeme ven a já se chystám otevřít zadní dveře jeho auta. Udělá to za mě, jako bych za sebou vůbec neměla týdny rehabilitací, kde jsem se každý sebemenší pohyb musela učit znova a neustále selhávala i při těch nejjednodušších úkonech. Chvilí stát. Obléct si tričko. Udělat si třeba jen posraný culík, tak jako dřív, když jsem běžela z internátu do bazény, ale to už teď nemusím, protože k trénování se hned tak nevrátím. A to nejsem nijak lítostivá nebo melodramatická. To mi řekli sami doktoři, dokonce několikrát, protože jsem tomu nechtěla věřit, a ano, jsou fakt tak necitliví, jak se o nich povídá. Táta je asi výjimka.

Já to zvládnou sama. Nepotřebuju tvoji pomoc. Je těžké se přemoci a neříct mu to. A místo toho mu poděkovat, což ale nezvládnou, a tak si jen kecnu na zadní sedačku. Vyhnu se jeho pohledu a on po krátkém zaváhání dveře zavře. S jeho očima se ale potkám ve zpětném zrcátku, v němž mě zkontroluje, jakmile dosedne vedle mámy na místo řidiče.

Rodiče si můj vztek ničím nezasloužili. Nemůžou za to, co se stalo. Za to nemůže nikdo. Kromě těch debilů, co ten večer v hladomorně kouřili. Během vyšetřování

našla policie v troskách párty sklepa dvanáctého ročníku nedopalek. Pohybovalo se tam několik desítek lidí, ale údajně si nikdo z nich ničeho nevšiml. Případ už je uzavřený. Nehoda, žádné žhářství. Tragédie, smůla, štěstí v neštěstí, že nikdo neumřel. Jen moje sny, ale já bych přece měla být ráda, jak to dopadlo.

Měla jsi neskutečné štěstí. Kdyby se ten hořící trám zřítil jen o kousek vedle, tak by mě nezasáhl jen do ramene, ale s největší pravděpodobností by mě zabil. Možná by to tak bylo lepší, což si ale nemůžu dovolit vyslovit, jinak by mě máma s tátou obratem poslali zpátky do nemocnice. A tak jen sedím v autě jako zařezaná, se svými zamklými rodiči, kteří se budou rozvádět, je to jen otázka času. Máma, její špatné svědomí a milenec, s nímž jsem ji před několika měsíci nachytala v Ebringtonu, a vedle táta, který pořád o ničem neví. Chce se mi brečet, ale nemůžu. Jsem tady, přežila jsem. A budu přežívat dál. Vždyť to není tak těžké, když se člověk prostě kousne.

No tak, Olive. Buď tvrdá, dostůj své pověsti. Buď jako dřív, jenže já už nejsem jako dřív. Teď je všechno jinak.

Tak myslí na svoje kamarády. Myslí na to, že je zítra zase konečně uvidíš. Na internátu, ne v nemocnici, kam chodili na návštěvu, když už jsem na tom byla líp. Se začátkem nového školního roku už nechodili tak často, což chápou. Jsou teď v maturitním ročníku. Beze mě.

Do háje s tím brekem. Zamrkám.

„Jsi v pohodě, zlato?“

„Jo.“ Polknu a opřu si hlavu o sedadlo. Táta zabočí do Stockbridge, do čtvrti v Edinburghu, kde bydlíme. Cítím každý pohled, který na mě do zpětného zrcátka vrhne. Nevěří mi. Protože mě zná.

Nic není v pohodě. Jsem unavená, přímo vyčerpaná, mám bolesti a takový vztek, že se mi chce rvát. Navztekaná jsem ale byla už před létem, jen z jiných důvodů.

Jsem navztekaná už skoro rok. Od té doby, co jde všechno z kopce a já mám pocit, jako bych nad svým životem ztrácela kontrolu.

Proč se mi to stalo? Proč jsem to musela být zrovna já, kdo se té zatracené červencové noci vrátil na internát dřív? Proč jsem se na těch osm hodin spánku před ranním závodem nevykašlala a netrávila večer se svými kámoši na letní slavnosti v Ebringtonu? Všechno kvůli podělané plavecké kvalifikaci, které jsem se stejně nezúčastnila, protože jsem ležela na jipce, zaintubovaná a připojená na umělé dýchání.

To bylo před devíti týdny, během prvních dní nikdo nevěděl, jestli se vůbec probudím. Nejen, že jsem měla plíce poškozené žárem a jedovatými sazemi, ale taky se na mě na schodišti zřítil hořící trám, to už jsem byla nějakou dobu v bezvědomí. Štiplavý kouř, bušení srdce, jak jsem se řítila po schodech ze západního křídla jako šílená. Ani si nepamatuju, kde přesně jsem ztratila vědomí. Vím jen, jak ty plameny strašně nahlas praskaly. A jak bylo černo. Černo, horko, panika, panika, panika. A potom, jakoby jen o několik sekund později, bílo, pípání, bolesti. Nemocnice. A pořád panika, panika, panika. Ta zatracená panika doteď nezmizela, jako by můj mozek nebyl schopný pochopit, že už jsem v bezpečí. Že bylo zle, ale že jsem očividně stvořená k tomu, abych všechno zlé přežila. Co mi taky zbývá?

Šťěstí. Měla jsem štěstí. Musím si to opakovat pořád dokola. Jaké jsem měla velikánské štěstí, že jsem jediná, kdo při požáru utrpěl tak těžké zranění. Ne že bych je přála někomu jinému. Nepřála bych je ani svým největším nepřátelům, které mimochodem nemám. Ani své matce a tomu chlapovi, který se spolu s ní rozhodl, že rozvrátí naši rodinu. Ani jim bych něco takového nepřála. Nikomu. Ale sama sobě holt taky ne.

Jenže to, co si člověk přeje a co se mu stane, jsou bohužel dvě odlišné věci. Na našem patře už byli všichni buď na prázdninách, nebo se ještě bavili na ebringtonské slavnosti. Mladší žáci v přízemí a prvním patře dokázali plamenům uniknout o poznání rychleji. Na schodišti nikdo nebyl, když jsem sbíhala dolů. Vstříc plamenům, skrz kouř, který už byl tak hustý, že jsem nemohla dýchat, ani když jsem si pusou zakryla látkou pyžama.

Táta musí prudce zabrzdit, zanádává a já sebou trhnu. Bezpečnostní pás se mi zařízne do ramene, bolestí zatnu zuby a nevydám ze sebe ani hlásku. Táta musí věřit tomu, že se mi vede dobře. Jinak na naši dohodu můžu zapomenout. Po několikahodinové diskuzi a zoufalém breku s mámou konečně přistoupili na to, že zbytek rehabilitací dochodím ambulantně a od příštího týdne se vrátím do školy.

Už tak je dost hrozné, že se na mě táta pomalu nevydrží dívat. Snaží se to zamaskovat svojí profesionalitou, ale kdykoliv se u mě stavil, tak jsem to jasně vnímala. Můj vlastní otec, který je sám lékař, nesnese pohled na to, jak teď vypadám. Ačkoliv pomáhat nemocným lidem je jeho vášeň. Ale ta u vlastní dcery očividně končí, i když nejsem tak naivní, abych si myslela, že mu na mě nezáleží. Právě naopak, a to je přesně ten problém. Máma a já jsme pro něj všechno. Táta je láskyplný člověk a strach, že mě ztratí, ho téměř zničil. Víím to. I máma to ví.

Livy, zlatíčko, slib mi něco. Její pronikavý pohled, její ruce na mých pažích, když mě tenkrát v Ebringtonu doběhla, několik měsíců před požárem, kdy jsem ještě nevěděla, co jsou reálné problémy. Jak se hekticky rozhlédla a pokračovala tlumeným hlasem. *Slib mi, že tátovi nic neřekneš. Zlomilo by mu to srdce, Olive.*

Blížíme se k našemu domu. Máma se na mě přes rameňno ohlédne a já okamžitě stočím pohled jinam. Pohled na

příjezdovou cestu a fasádu dvoupatrové řadovky z tmavých cihel není o nic lepší. V posledních týdnech jsem tu byla ještě míň než jindy. A to už něco znamená, protože chodím na internát a když už sem přijedu, tak stejně jen na víkend.

Přijdu si jako vetřelec v téhle účelové domácnosti, která dřív bývala mým domovem. Táta vezme moje věci, máma zase nasadí pohled, který je plný očekávání. *Nic mu neprozradíš, že ne, zlato?* Vidím jí to ve tváři. Pokaždé od toho odpoledne, déle než rok v kuse. Ale tím se teď nemůžu zabývat.

Překročím práh a vejdu na verandu. Je to tu cítit jako vždycky. Po kávě, staré kůži a citrusové vůni z osvěžovačů vzduchu, které máma dává úplně všude. Stojím na schodech, chci si zout boty a připadám si jako nula, protože mi můj krevní oběh signalizuje, že jestli se neposadím, tak do pětačtyřiceti vteřin zkolabuje. Já, Olive Mary Hendersonová, si ani nezvládnou vestoje sundat boty. Netušila jsem, že sebou člověk může tak moc opovrhovat, ale je to tak.

Když později s mámou a tátou večeřím, přijdu si, jako bych byla úplně mimo. Chuť k jídlu pořád skoro necítím, ale rozum mi říká, abych svoji porci rýže se zeleninou radši dojedla. Jestli nebudu dostatečně jíst, nikdy se nedostanu do původní formy. Během doby strávené na jipce jsem ztratila svoje rezervy, kterých stejně moc nebylo. Svaly z plavání a pravidelného posilování jsou jednoduše fuč. Tělo mám jako třaslavý pudink, který navíc vězí v nakráplé formičce. Je to všechno tak unavující.

„Nevadí, že už půjdu k sobě do pokoje?“ zeptám se po jídle, protože mnou najednou začne cloumat únava. Už dávno jsem se přestala rozčilovat nad tím, že chodím večer spát v dobu, kdy se děcka ještě dívají na televizi. Musím tomu dát čas, tak mi to přece všichni pořád říkají.

Vstanu, táta zaváhá. Vlastně mi to mělo dojít už ve chvíli, kdy po očku koukl na mámu. Zase se posadím.

„Rádi bychom s tebou ještě něco probrali,“ začne povolna.

Nehnu brvou. „Dobře,“ vymáčknu ze sebe, ale zní to spíš jako otázka.

„My chápeme, že se chceš mermomocí vrátit do školy, Olive.“

„Vrátit se k normálnímu životu,“ opravím ho. Normalita. Rutina, vzdálená od neútěšných nemocničních pokojů a ustavičně podrážděných doktorů, kteří si prohlíží moje rameno, ptají se, jestli jsem měla stolicí, jako bych nebyla sedmnáctiletá teenagerka, pro kterou je život už tak dost trapný, a pospíchají do dalšího pokoje, aniž by mi věnovali ještě jeden pohled.

„To my víme, zlato,“ ozve se máma a rychle koukne na tátu. „A taky ti to chceme umožnit.“

„Minulý týden jsme si byli promluvit s ředitelkou Sinclairovou,“ pokračuje táta. Moment. Proč o tom nic nevím? „Je ráda, že už se chceš vrátit, ale taky si o tebe a tvoje zdraví dělá velké starosti. Tak jako my všichni.“

Kývnu. „Ale vždyť tam na mě budeš dohlížet ty,“ řeknu. Aspoň teda dvě dopoledne v týdnu. A když není na místě k dispozici táta, jakožto školní lékař Akademie Dunbridge, najdu na internátní ošetřovně sestřičku Petru. Je to v podstatě jako v nemocnici. Nepotřebuju péči dvacet čtyři hodin denně, potřebuju aspoň záblesk naděje.

„To budu,“ potvrdí táta vážně. Složí si ruce pod bradou. „Olive, společně s ředitelkou Sinclairovou jsme se rozhodli, že pro tebe bude lepší, když si zopakuješ jedenáctý ročník.“

„Cože?“ zasměju se, fakt se zasměju. Pak mi výraz ve tváři zamrzne. Máma s tátou se na mě mlčky dívají. „To... to nemyslíte vážně.“

„Přijde nám to jako nejrozumnější řešení, aby ses ne...“

„Jak jako jedenáctý ročník?“ skočím mámě do řeči. „Vždyť jsem všechny zkoušky zvládla!“ Což je pravda, i když si uvědomuju, že jsem minulý rok prošla jen s odřenýma ušima.

„Učitelé museli přimhouřit obě oči, Olive. Vždyť víme, že tvoje známky na postup do dalšího ročníku úplně nestačily.“

„Ředitelka Sinclairová řekla, že můžu do maturitního ročníku. Tak to řekla!“ Začne mi bušit srdce a zvýším hlas, když mi dojde, že se mnou rodiče nediskutují. Jen mě informují o rozhodnutí, které učinili za mě, jako bych se je o to prosila.

„My víme, Olive,“ pronese táta klidně. „A vážně to pro nás nebylo snadné rozhodnutí. Ale nový školní rok už začal, musíš si jako výběrový předmět vzít místo tělocviku španělštinu a dohnat spoustu látky. A maturitní ročník je náročný, nechceme, aby ses stresovala ještě tímhle.“

Když jsi v takovém rozpoložení.

Když jsi pořád tak labilní a máš noční můry.

„To přece nemůžete udělat,“ vykřiknu. „Ředitelka mi řekla...“

„Olive, jsme tvoji rodiče. Dokud nejsi plnoletá, tak za tebe neseme zodpovědnost.“

Vyskočím od stolu. V rameni mi tepe, ale bolest skoro nevnímám. Je to nic proti zoufalství, které se ve mně vzedme.

„To nemůžete udělat,“ zopakuju, protože mám v hlavě jako vymeteno. Máma s tátou zůstanou sedět. Do očí mi vhrknou slzy. „A co moji kamarádi?“ Zlomí se mi hlas. Moji kamarádi, kteří jdou do maturitního ročníku. Jedině pomyšlení na ně mě popohánělo, abych dělala rychlé pokroky. Abych si s nimi užila aspoň tenhle poslední rok, než se rozutečeme všude možně.

„Vždyť nebudou na druhém konci světa, zlatíčko,“ řekne táta.

Máma mlčí a vyhýbá se mému pohledu.

Zavrtím hlavou a otočím se. Nemůžu dopustit, aby mě viděli brečet. Už zase. Kousnu se do spodního rtu, jdu vzpřímeně. Rozbrečím se teprve ve svém pokoji.

2. KAPITOLA

Olive

„Chci být sama,“ vyštěknu, když se dveře mého pokoje otevřou. Můj hlas zní ochraptěle, přetočím se ke zdi, rozhodně nechci, aby mě táta takhle viděl. A přísahala bych, že se za mnou nahoru vydal právě on. Jenže už z rázného zavření dveří poznám, že je to máma, sedá si na kraj mé postele.

„Olive,“ osloví mě.

Ošiju se, když ucítím na zádech její ruku. „Jsem unavená.“

„Zlato, prosím tě. Ráda bych si s tebou o něčem promluvila.“

Zírám do zdi a už se ani nehnu.

„Chtěla jsem ti říct, že ta záležitost mezi mnou a Alexi-
sem je už minulostí.“

Když si uvědomím, že za mnou nahoru nešla proto, aby mě utěšila, jako bych dostala nečekanou ránu do hrudi. Přišla, aby se ujistila, že ji nezradím. Okamžitě se mi zvedne žaludek.

„Nic jsi tátovi neříkala, že ne?“

Zavrtím hlavou, což je reflex, za který sama sebou pohrdám. Dobré na tom je, že když člověk leží na jipce a bojuje o život, tak všechny problémy, které do té doby

měl, najednou ztratí na významu. Ale bohužel se samy od sebe nevyřeší, když je chvíli ignoruje. Naopak. Přijdou mu pak ještě rozsáhlejší.

„Táta si zaslouží dozvědět se pravdu, mami,“ vymáčkne se.

„Zlato, ty tomu nerozumíš.“

„Nech toho.“ Otočím se a podívám se na ni. „Přestaň mi tohle říkat. Udělala jsi chybu, na tom není čemu rozumět. Podvádíš ho. A dobře to víš.“

S každou další větou zvyšuju hlas a mámě se do obličeje vkrádá panika. Vypadá, jako by mi nejradši zacpala pusou.

„Olive,“ zopakuje rádoby klidně. „Máš pravdu. Byla to chyba a já jí hrozně lituju. Poslouchej mě, zlato. Přece nechceš, aby naši rodinu zničila.“

„Ne, mě z toho vynech! Tu chybu jsi udělala ty, já s tím nemám nic společného. Jako by nestačilo, že se mi snažíš promlouvat do svědomí a dělat si ze mě komplice!“

„Já jsem si z tebe komplice nikdy nedělala.“

„Že ne? Tak co to bylo, jak jsi za mnou běžela a žadonila, ať tátovi nic neříkám? A co děláš teď? Jak mám reagovat, když na mě vrhne ten svůj pohled, protože dobře ví, že před ním něco tajím?“

Máma mě sjede chladným pohledem. „Moc bych uvítala, kdybys svému otci nic neříkala, budu se snažit tuhle rodinu zachránit.“

V očích mě pálí slzy. „My už dávno rodina nejsme, mami,“ zašeptám.

Trhne sebou. Není mi to líto. Ona za to může. Ona a ten cizí chlápek, kterému je u prdele, že někomu rozvrací rodinu. „Jak můžeš něco takového říct?“ zeptá se ostře.

„Jak jsi mohla něco takového udělat?“

„Olive, až dospěješ, tak pochopíš, že všechno není tak jednoduché, jak se ti teď zdá.“

„Až dospěju, tak doufám, že budu věrná a nebudu jen tak pro zábavu podvádět lidi, kterým na mě záleží,“ vyštěknu.

Máma se na mě podívá a v ten moment pochopím, že už tátu nemiluje. Jinak by nedokázala zůstat tak klidná. „Jsem si naprosto jistá, že se ti to povede, Olive.“

Zvedne se, špatně se mi dýchá.

Oni se rozvedou. Já to prostě vím. V tom okamžiku mi přijde, jako by neexistovala žádná jiná možnost. Je to jen otázkou času a já nemám ani ponětí, jak to zvládnu.

„Odpocíň si, máš za sebou dlouhý den,“ řekne máma, než odejde z pokoje.

Nenávist je asi dost silný výraz, ale v tu chvíli neexistuje žádné jiné slovo, které by líp vyjadřovalo, co ke své vlastní matce cítím.

Svírá se mi hrudí, buší mi srdce. Nemůžu zůstat ležet, musím něco dělat. Ale já nemůžu nic dělat. Je to nesnesitelný pocit, ale je to tak. Neexistuje žádná možnost, jak tuhle situaci vyřešit, což mě dohání k šílenství.

Nevím, proč dojdu ke dveřím a otevřu je. V přízemí uslyším máminy kroky a tátův hlas: „No?“

„Je dost rozčarovaná, ale promluvila jsem si s ní.“ Máma si povzdychne a já sevřu ruce v pěst. „Doufala jsem, že to vezme líp.“

„Je jí sedmnáct, Meredith. Samozřejmě, že to pro ni znamená konec světa.“

„Myslíš, že děláme správnou věc, Neile?“

Ticho.

„Myslím, že ano, miláčku.“

3. KAPITOLA

Colin

Jen jedna věc je horší než sedět v letadle, které vás veze vstříc skotskému exilu: sedět v letadle, které vás veze vstříc skotskému exilu, vedle svojí matky. Ale nejspíš bych měl být vděčný, že mě Ava Fantinová nenechala přes Atlantik převézt v řetězech, ale že mě jen *doprovází*. Netuším, čeho se obává. Že místo do boeingu směr Heathrow nasednu na charterový let na Bahamy? Jsem, myslím, sice celkem fikaný, ale i mně je záhadou, jak bych to měl provést, když mi rodiče nechali zablokovat karty. Ale dobře, ať je cíl jakýkoliv. V tomhle případě Londýn, ale jen prozatím, protože se právě chystáme přestoupit na další letadlo směr pustina.

Mezi New Yorkem a Edinburghem neexistuje přímé spojení. To nejspíš mluví za vše. Člověk by si mohl myslet, že táta s mámou si schválně dali práci, aby našli ten nejdlejší internát na světě.

Máme za to, že ti pauza od domova pomůže, abys přehodnotil svoje cíle a ujasnil si, na čem v životě skutečně záleží.

Pauza. Jo, jasně. Ještě teď se směju.

Aspoň do doby, než se ta situace trochu uklidní. Já se o všechno postarám. A ty ten čas využiješ k tomu, aby ses konečně naučil, co znamená respekt.

Nevím, co jsem si myslel. Že to budou zase jenom řeči. Že se u kuchyňského stolu v našem luxusním penthousu za miliony dolarů zase porafáme, protože *jsem to vážně přepískl* a právě si kopu svůj vlastní hrob. Ale tentokrát to mysleli fakt vážně. Zmrazili mi účty, dali mi na srozuměnou, že jestli to takhle půjde dál, tak na přístup ke svěřeneckým fondům, který mám v jednadvaceti získat, můžu s klidem zapomenout. Pořád mi přijde, jako by to nebyla realita, ale nějaký hodně špatný film. Ani ne sedmdesát dva hodin poté, co tělocvična střední školy Trinity na Manhattanu shořela až do základů, mi máma zajistila místo na Akademii Dunbridge. Ve Skotsku v Evropě. Tisíce kilometrů od všeho, co jsem dosud považoval za svůj život. Přitom můžu být rád, že je to zrovna tenhle internát. Aspoň tam mluví něčím, co připomíná můj rodný jazyk. Teda aspoň myslím. Další volba by byla nějaká zastrčená internátní škola v horách, ve francouzské části Švýcarska. Stačilo mi jen to, když jsem na jejich úvodní webové stránce viděl reklamní spot, kde žáci a žákyně v těch svých snobských uniformách mluví francouzsky a německy, zatímco v pozadí zapadá slunce.

Takže přece jen radši do Skotska. Hnusné počasí, ještě hnusnější jídlo, kamenné ruiny, ovce, totální pustina. Ale zase alkohol od šestnácti, no, takže Evropa má i svoje výhody. Přičemž ale pochybuju, že na téhle škole vůbec pořádají párty. Informační brožuru jsem odložil poté, co jsem si přečetl, že večerka začíná v deset a alkohol je pro žáky pod osmnáct zakázaný. Zní to jako peklo, ale taky si ho zasloužím. A může mi to být jedno. Budu pryč dřív, než se máma stačí rozkoukat. Když bude mít štěstí, osobně jí otevřu dveře našeho bytu na Upper East, až se bude vracet ze služební cesty do Londýna.

Bože, já jsem ale zatrpklý. Takového syna si Ava Fantinová určitě nepřála. Ale já jsem si takovou mámu taky

neprál. Nic z toho všeho jsem si neprál. Chci mít prostě jen klid, do hajzlu, chci zpátky do New Yorku, pro mě za mě i na jinou školu, je mi to fuk. Ale ve Skotsku nezůstanu. Je to otázka maximálně několika týdnů, než se vrátím. Vždyť jsem to Cleo slíbil, sakra. Ale musím se soustředit na něco jiného, protože při pomýšlení na to, jak usedavě moje malá ségra brečela na letišti, než jsem prošel turniketem k bezpečnostní kontrole, mě začnou oči pálit jako čert. Ale taky jsem toho v posledních dnech moc nenaspal. Na to mi bylo moc mizerně. Snil jsem o hořících budovách a blikajících sanitkách. O tom, jak jsem nastoupil k Paxtonovi do auta a jel s nimi *parit*, protože jsem prostě zrůda. Zavolal jsem hasiče, to sice jo, ale strach mě ochromil tak, že jsem nebyl schopný počkat na policajty a postavit se jim.

Pustím si hudbu ještě víc nahlas a bez pohnutí zírám z okénka letadla na výběžek města, k němuž začínáme klesat, zatímco mi v uších duní *All for Us* od Labrintha a Zendayi. Ještě před pár týdny jsem neměl ani páru, kde se Edinburgh vůbec nachází. Proč by mě to taky mělo zajímat? Určitě to není ta metropole, která mě napadne jako první, když se řekne Evropa. Londýn by byl nepatrně lepší, ale ten by mě moc rozptyloval, jak se máma vyjádřila.

Rychle na ni kouknu. Sedí vzpřímeně na business sedadle vedle mě a nevěnuje mi jediný pohled. Plně se soustředí na svůj iPhone, kde určitě odpovídá na nějaké životně důležité e-maily nebo ruší schůzky. Fakt se divím, jak dokázala přežít let přes Atlantik, když na palubě ještě neměli WiFi. Ale já vlastně nemám co říkat. Posledních pár hodin jsem přežil jen díky nové řadě seriálu *Euphoria*. Spánek nepřipadal v úvahu. Na to jsem měl v hlavě moc velký chaos. Což trvá už od minulého týdne. Od chvíle, co jsem si přečetl titulky v novinách. Od chvíle, co už se nedá popírat, že jsem nejhorší člověk na světě a ani

za svůj čin nedokážu převzít zodpovědnost. Nevím, proč jsem nešel na policii, ale za mámou, která se na mě podívala a přikývla. Říkala, že vyřídí pár telefonátů a já do té doby nemám s nikým mluvit. Jak jsem měl vědět, že mi v cukuletu zařídí místo na internátu a odsune mě tím z palebné linie? Měl jsem jít okamžitě na stanici a přiznat se ke svému činu, jednoduché jako facka. Chtěl jsem to udělat, když mi došlo, co máma s tátou provádějí. Že tahají za všemožné nitky, aby očistili moje jméno – a zároveň i svoje. Protože to je vždycky to jediné, o co jde. Raději ani nedomyšlet, co by se stalo, kdyby se média domákla, že syn Avy Fantinové udělal průser. A tentokrát pořádný. Místo toho jsem ani nemusel vypovídat, na rozdíl od svých kámošů, kterých se policajti po plese vyptávali, jestli něco neviděli. Ještě nikdy mi nebylo tak zle, jako když jsem viděl jejich panické zprávy ve skupinovém chatu.

Od té doby jde všechno tak rychle, že mám pocit, jako bych byl pozorovatel zvenčí a díval se, jak si balím kufry a loučím se na letišti s tátou a Cleo.

Když jsem svoji sestřičku naposledy objímal, nasadila máma neproniknutelný výraz. Cleo mi zaryla prsty do mikiny a odmítala se pustit. Ani když jsem jí pořád dokola šeptal, že se co nevidět vrátím. O tom jsem přesvědčený. Máma s tátou mě sice můžou poslat za oceán na nějaký podělaný internát, aby zabránili tomu, že pravda vyjde najevo, ale já jsem zase nesporný mistr v porušování pravidel. Je jen otázkou času, než se vrátím zpátky do New Yorku. A pak... co já vím. Zpátky na Trinity určitě nemůžu. Ale na Manhattanu je několik dalších soukromých škol. Dalton, Marymont, Spence... Klidně bych šel i na nějakou státní střední, třeba na Stuyvesant. Pak bych byl aspoň mezi lidmi, které považuju za svoje kamarády, i když pro mámu s tátou jsou to lidi druhé kategorie. Moji kamarádi, kteří si mysleli, že si z nich dělám srandu, když jsem do

našeho chatu napsal, že tentokrát to moji rodiče myslí vážně.

Máma zvedne oči a já rychle stočím pohled jinam. Aby si nemyslela, že to se mnou něco dělá. Přitom mi dalo celkem práci, abych po celou dobu letu udržel pokerface. Když jsme přestupovali na Heathrow a já jsem najednou na cedulích uviděl ceny v librách a uslyšel ten nesnesitelný britský přízvuk kolemjdoucích lidí, tak mi s hrůzou došlo, že to fakt není sen. Není to jen tátova planá výhrůžka, ale realita, v níž máma osobně dohlíží na to, abych na internát vážně dojel a nevezl to nějakou zkratkou zase zpátky do Států. Když budeme upřímní, tak to dělá jen proto, že tuhle okliku může spojit se služební cestou do Londýna. Myslím, že má focení pro Tag Heuer a pak natáčení s Christophem Marchantem, což je kolega, který měl dlouhá léta talkshow v Los Angeles. Nikdy s ní nedosáhl takového úspěchu jako moje máma, aspoň dokud se před nedávnem nevrátil do své britské domoviny, kde prorazil. Zato ve Státech platí *Late Night s Avou Fantinovou* už více než deset let za bezkonkurenční jedničku mezi talkshow. Neexistuje žádná přední celebrita, kterou by máma ještě nehostila ve studiu. Hudebníci, herci, politici, influenceri – všichni jako kdyby čekali jen na to, až je povýší do pomyslného rytířského stavu, kterému se pozvání do jejího pořadu podobá. Po rtech mi přeběhne neveselý úsměv, když pomyslím na to, že nikdo netuší, jaká ta ženská je, když ji nesnímají kamery. Že Avu Fantinovou celý svět obdivuje. Ambiciózní žena s drzým humorem, zářivým úsměvem a perfektní rodinou. Přitom mámu vídám častěji na obrazovkách než u stolu v našem bytě. S tátou je to podobně, i když on z mediálního cirkusu moc netěží. Není ale doma o nic častěji, protože má plné ruce práce s tím, aby mámě a ostatním hvězdám newyorské smetánky coby špičkový právník kryl záda. A teď už

i mně. Je to přesně tak odpudivé, jak to zní. Pokaždé, když u nás v posledních několika dnech někdo zazvonil, tak mi vystřelila tepovka, protože jsem neustále očekával, kdy k nám přece jen přijedou policajti a po zásluze mě seberou. Ale před odletem do Anglie už mě žádný orgán nekontaktoval. Jen jsem si pročítal internetové články a senzacechtivé titulky. O tom, že bylo zahájeno vyšetřování. Že se mohlo jednat o žhářství, poruchu elektrického vedení, nešťastnou náhodu, brzy budeme vědět víc.

Zavřu oči, protože se mi zase udělá tak šoufl jako ten večer.

Vždyť jsem ten toaleták udupal. Když jsem ze záchodů vycházel, tak už nehořel, určitě ne... Ale pravdou je, že když jsem o chvíli později postával venku a pak se obrátil, tak už v tělocvičně hořelo. Zářivé plameny, které šlehaly do newyorského nočního nebe, hasičské sirény, křik lidí. A já, který jsem utekl pryč jako nějaký podělaný zbabělec.

Sevřu ruce v pěst a v tichosti proklínám letištního bezpečáka, který mi ještě v New Yorku zabavil zapalovač. Dobře vím, že v letadle je zakázáno manipulovat s otevřeným ohněm, ale obvykle u sebe zapalovač nosit můžete. Zřízeníec byl ale nesmlouvavý, což bylo nejspíš tím, že šlo o takový ten odklápěcí zapalovač, který dokáže vytvořit celkem velký plamen, a já jsem nechtěl riskovat, že si máma něčeho všimne.

Není to taková tragédie, v odbaveném zavazadle mám samozřejmě ještě jeden, i když to je naopak skutečně zakázané. Takže musím jen doufat, že mi ho nevytáhli, jinak se můžu rovnou začít poohlížet po nějaké alternativě. Nejspíš bych měl být dokonce vděčný, že teď nemám nic po ruce. Řezání, škrábání a podobné voloviny fakt nejsou pro mě. Ale kdybych šel teď v letadle na záchod se zapalovačem, tak bych neručil za to, že si nic neudělám. Fuck, já jsem fakt celkem v hajzlu. Víím to, ale nemám se komu

svěřit. Od toho plesu jsem si zatím neublížil. Bůhví, jak jsem to vydržel. Možná jsem měl příliš velký strach, že mě někdo načape. Vím jen, že tlak neustále stoupá a já už se několik dní cítím jako ventil, na němž někdo drží prst. Je jen otázkou času, kdy přijde další exploze.

Svěží vzduch, který nás ovane v Edinburghu, zatímco vycházíme z příletové haly, mi trochu pomůže. Ale když o chvíli později nasednu s mámou do taxíku, který nás má dovézt na tu internátní školu, cítím se zase jako zvíře v zajetí. Pak málem dostanu infarkt, protože řidič na první křižovatce odbočí do protisměru. Otevřu pus, ale nevyjde ze mě ani hláska. Místo toho na mámu vrhnu zděšený pohled. Vypadá, že ji to vůbec nevzrušuje, a mně trvá další tři vteřiny, než mi to konečně dojde. Spojené království. Jezdí se vlevo. Bože, člověk by si mohl myslet, že jsem ještě nikdy nevytáhl paty ze Států. Svedeme to prostě na spánkovou deprivaci z posledních dní. Máma jen přezíravě zvedne obočí, když se zase zabořím do sedadla. Srdce mi dál prudce buší, potí se mi ruce, a teprve když se mi udělá trochu špatně, tak mě napadne, jestli moje nervozita a odporný pocit úzkosti nemá ještě nějaký jiný důvod.

Jakmile otevřu aplikaci na telefonu, která mi ukazuje aktuální hodnoty cukru v krvi zaznamenávané senzorem na paži, přelétne mě máma pohledem. Letmo koukne na displej a já zatím vybalím odporný croissant zabalený v plastu, který nám předtím v letadle naservírovali k snídani. Skoro nic jsem do sebe nedostal. A nevyspání tomu nepřidává. Ani jsem se nemusel dívat, stejně jsem věděl, že mám hodnotu moc nízko.

„Všechno v pořádku, Coline?“ Mámin hlas zní chladně a vyčítavě. Skoro jako bych to snad dělal záměrně. Ale vždyť já nemůžu za to, že mi v jedenácti diagnostikovali diabetes a od té doby přežívám jen díky tomu, že svému

tělu dodávám inzulin, který by moje neschopná slinivka břišní měla normálně produkovat sama.

„Jo.“ Snažím se neznít moc podrážděně, protože by to pak okamžitě svedla na hypoglykemii. „Všechno v *nejlepším* pořádku.“

„Máš tento týden schůzku se školním lékařem, aby ses mu představil,“ řekne máma a obrátí pohled zase dopředu. „Už o tom ví. A taky to vypadá, že budeš na škole jediný diabetik.“

No, paráda. Takže jsem zase *něčím hrozně speciální*, jak do mě tenkrát hustili všichni učitelé v prvním ročníku na druhém stupni. Vrátil jsem se tehdy z nemocnice do školy s čerstvou diagnózou a poté, co mě chorobně vysoká hladina cukru v krvi málem zabila.

Odpustím si jakýkoliv komentář a dám se do jídla. Croissant z letadla je pěkně hnusný, ale nemám úplně na výběr, druhou možností je sendvič, který mi nepřijde o nic chutnější.

„Musíš mít nějaký kontakt pro případ nouze.“

„Nepovídej.“ Obrátím pohled zase ven a přinutím se soustředit na ubíhající krajinu, a ne na třas, který ne a ne polevit. Z města už jsme dávno vyjeli, teď se nacházíme v totální pustině. Kopcovitá krajina, ubohá křoviska, všude jen ovce. Když uplyne několik minut, během nichž nespátřím ani jeden jediný dům, pokradmu kouknu na mámu.

Ona jen pokývne dopředu, a vtom to taky uvidím. Přiznávám to jen nerad, ale na chvíličku se mě zmocní skoro až úžas. Akademie Dunbridge vypadá jako nějaký zámek. Tyčí se v ohybu řeky, na pozadí lesa a rozlehlých polí. Budovy z tmavých pálených cihel vypadají impozantněji než na fotkách, které jsem viděl na internetu. Ale taky mnohem omšeleji.

Jinak tu není nic. Malé jezero, řeka, která se dál vine krajinou. Vždyť jsem někde četl, že jsou tu v pěší

vzdálenosti nějaké obchody, ale jak se tu rozhlížím, úplně to tak nevypadá.

„Myslel jsem, že je tu poblíž nějaké město, nebo ne?“

Máma na mě úkosem pohlédne. „Ano, Ebrington.“ Ukáže na domy, které se rozprostírají na druhé straně od internátu. „Taková vesnice.“

„Vesnice?“ zopakuju nevěřičně. Asi jsem tu brožuru nečetl pořádně, protože jsem měl pocit, že tam stálo *Edinburgh*. Taky už mi bylo divné, proč jedeme tak dlouho. Teď už to chápu. Tohle už dávno není Edinburgh. A Edinburgh sice není New York, ale aspoň něco, s čím se dá pracovat. Jenže tohle... to je vrchol.

„Na internátu strádat nebudeš,“ ozve se máma. „Kromě toho jsi sem přijel proto, aby ses soustředil na školu.“

Panebože, snad mě tady fakt nenechá.

Já jsem se narodil v nemocnici *New York Presbyterian*, strávil jsem celý život na Manhattanu. Bylo mi jasné, že je privilegium mít všechny vymoženosti velkoměsta přímo přede dveřmi, a věděl jsem, že to tak není všude. Ale jak tu lidi můžou žít? Vždyť tady není nic. Nic! Na dva týdny o prázdninách to tady může být celkem fajn, ale přece ne napořád. Vždyť nemám ani auto, do prdele práce.

A ani signál, jak si všimnu, když v panice sáhnu po mobilu. Pak mě napadne, že to bude asi SIM kartou, která v Evropě nefunguje. Bože na nebesích, dej, ať mají v téhle věznici WiFi...

Celý ztuhnou, když řidič vjede přes vydlážděný most na dvůr v areálu internátu. Dobře, je to tady celkem působivé. A přijde mi, jako bychom se vetřeli na nějaké natáčení, protože kam se podívám, všude pobíhají teenageři v mikínách a bundách s logem školy. Kde jsou ty směšné plisované sukně a saka jako z informační brožury? Mám neblahé tušení, že se s tímhle ohozem setkám nejspozději zítra ráno na začátku vyučování, protože jsem musel škole

dopředu sdělit velikost oblečení, aby mi mohli uniformu objednat.

„Můžete na mě počkat?“ zeptá se máma řidiče, jakmile vyloží moje zavazadla. Její slova zapůsobí jako ostré bodnutí do hrudi. Co jsem si myslel? Že mě dovede na pokoj a bude mě držet za ručičku? Ava Fantinová je příliš zaneprázdněná, nemůže si dovolit ztrácet čas. A už vůbec ne kvůli svému nanicovatému synovi, který jí pořád jen působí problémy.

Řidič nevypadá moc nadšeně, ale přikývne.

„Kudy se jde do ředitelny, prosím?“ osloví máma náhodnou skupinu žáků, která právě prochází branou na dvůr. Jsou mladší než já, cítím, jak na mě ulpívají zvědavými pohledy. Zmiňoval jsem už, jak mě vytáčí, že tu budu nový? Sere mě to už teď. Nic neřeknu. Nepozdravím ani nepoděkuju, když nám pak žáci ukážou cestu. Nelíbí se mi, že moje kufry jednoduše necháme stát na dvoře, ale zase nejsme na Times Square, že.

„Ty jsi nováček?“ zeptá se jedna z těch holek a odhrne si vlasy.

Odolám pokušení protočit panenky a dál v puse převahu žvýkačku, kterou jsem předtím našel v kapse u bundy. „No, vypadám tak, ne?“

„Odkud jsi?“

Zhluboka si povzdychnu. Nemám chuť se tady s někým bavit. Ani se to nevyplatí.

„Z Ameriky,“ odpovím stroze.

„Wow,“ řeknou holky. „Hustý.“ Bázně si mě prohlížejí. A k tomu opovrhlivé pohledy dvou kluků, kteří jdou kousek za námi a začnou si mezi sebou něco šuškat. Co tu dělám?

Pak už neslyším, co říkají, vydáme se dál do ředitelny. Dveře se otevřou, chlápek, co už má nejlepší věk za sebou, nám pokyne dovnitř, a my vstoupíme do ředitelčiny pracovny. Tmavé dřevě, obrovský psací stůl. Ředitelka

je mladší, než jsem myslel, a taky vypadá vlídněji než v mých představách.

„Celine, paní Fantinová,“ přistoupí k nám. „Těší mě, že vás poznávám osobně.“ Podá ruku nejdřív mámě a pak mně. „Vítejte na Akademii Dunbridge.“

4. KAPITOLA

Olive

„Olive,“ řekne táta poté, co během jízdy z Edinburghu na Akademii Dunbridge nepromluví ani slovo. Stejně jako ráno u snídaně s mámou. „Já chápu, že jsi našťvaná, zlato.“ Z jeho hlasu jde poznat, že se mnou soucítí.

„Já nejsem našťvaná,“ odpovím. Což je dokonce pravda. Nejsem našťvaná, jsem zoufalá. A to je rozdíl. „Já už na to prostě jen nemám nervy.“

„Zlatíčko, je to pro tvoje dobro.“

„Že se už nebudu vídat se svými kamarády? To má být pro moje dobro?“ otočím se na tátu. „Ale to už teď stejně nehraje roli, když jsem strávila tolik týdnů v nemocnici a jsem dávno mimo.“

„Vždyť víš, že jsme se pro opakování ročníku rozhodli z toho důvodu, že nám to pro tebe přišlo jako nejlepší možnost.“

Odvrátím pohled a zadívám se ven z okýnka. „Jak myslíte.“

„A budeš se s nimi moct vídat stejně často jako doteď.“

Jo. Než koncem roku složí maturitu a z Akademie Dunbridge odejdou. Beze mě.

Polknu, ale už nic neříkám. K ničemu to není. Dobře vím, kdy už se s mámou a tátou nevyplatí diskutovat.

Rozhodli se beze mě. Už na tom nemám šanci nic změnit. Teda dokud jsem ještě nezletilá. Což budu ještě přesně sedm týdnů. To je dohledná doba, pak už mi rodiče nebudou nic nakazovat a budu se moct rozhodovat sama. Sedm týdnů. To není tak moc. Musím si to pořád dokola opakovat.

Táta projede po vydlážděné příjezdové cestě branou Akademie Dunbridge, vjede na dvůr a mně se prudce rozbuší srdce. Zničehonic, nemůžu s tím nic dělat. Jen si najednou jasně uvědomím, že jsem tu od léta poprvé. Poprvé od chvíle, co celý můj předchozí život pohltily plameny.

Okamžitě stočím pohled k západnímu křídlu. Zmocní se mě otupělý pocit, když spatřím lešení postavené u fasády. Budova z tmavých pálených cihel je zakrytá poloprůhlednou plentou, na níž stojí název stavební firmy, která provádí renovaci. Je zázrak, že se hasičům podařilo požár zpacifikovat, než stačil zachvátit i další křídla. Škody jsou ještě únosné, provoz školy mohl na podzim začít na čas. Oslava stého výročí založení školy, která byla naplánovaná na začátek školního roku v srpnu, se kvůli té tragédii zrušila. Měla by se konat příští jaro. Jak ohleduplné, jak nesmírně taktní, že se zdrželi jedné rozjuchané oslavy, i když jsem umřela *jen málem*, a kromě mě se nikdo vážně nezranil. Jen pár otrav kouřem u holek z devátého a desátého ročníku, které se v tu dobu taky zdržovaly v západním křídle. Jinak jen věcné škody. A moje bušící srdce, protože od té budovy prostě nemůžu odtrhnout oči. Byla jsem vevnitř. Mohla jsem umřít. Teď mi to přijde naprosto neuvěřitelné, a ačkoliv jsem nad tím v nemocnici přemýšlela celé týdny, připadá mi, jako bych vůbec neměla čas se s tím nějak srovnat.

„Olive.“ Táta mě vezme za ruku a já sebou trhnu. Okamžitě se odtáhnou. Nemám mu co říct, když teď se přece

všechny důležité věci v mém životě rozhodují za mě. „Prosím, už se nezlob, zlato.“

Řekne to tak empatickým tónem, že pomalu nemám jinou možnost než se rozbrečet. Ale musím se soustředit na svůj vztek. Vztek je lepší než bezmoc. Vztek pohání, ale bezmoc ochromuje. A já už nemůžu být dál ochromená. Toho už bylo dost. To nejde, abych zase několik vteřin stála na chodbě v našem křídle, dokud se konečně nedostaví útekový reflex. Musím zase vzít život do vlastních rukou.

Sáhnu po klice auta, paží mi projede bolest. Pořád jsem se nenaučila, že moje rameno nemá rádo prudké pohyby. Stehy ještě pobolívají, oblast kožní transplantace je citlivá, zjizvená tkáň mě omezuje v pohybu. Ale měla jsem přece štěstí, že popáleniny nejsou ještě rozsáhlejší. Táhnou se od pravé klíční kosti přes rameno až na hrud'. Už jsem se od toho neštěstí mockrát pozorovala v zrcadle. Nejdřív s obvazy, a nakonec bez nich. I když jsem chtěla, nikdy jsem se u toho nerozbrečela. Dívala jsem se na svoje tělo, ale myslím, že jsem zčásti pořád nepochopila, že to jsem vážně já. Ale teď mám dost času na to, abych si to hezky v klidu uvědomila. V jedenáctém ročníku, sama, bez kamarádů.

Když vystupujeme, tak se na mě táta podívá. Otevře kufr, ale už nic neříká. Vezme tašku, moje jediné zavazadlo. V nemocnici jsem moc věcí nepotřebovala a většina jich stejně zůstala tady. Pokoje v zadní části západního křídla zůstaly jako zázrakem netknuté. Oheň řádil především v nižších patrech a na schodišti. Ložnice všech holek jsou ale stejně dočasně neobyvatelné. Ředitelka Sinclairová a vedoucí křídel se ocitli před dilematem, jak zajistit přechodné ubytování pro holky z devátých až dvanáctých ročníků. Prostory v novostavbě mimo hlavní budovu internátu byly předělány na sdílené pokoje pro holky z devátého ročníku. Žáci nižších ročníků se museli

v jižním křídle uskromnit, aby udělali místo holkám z desátého ročníku. A pro holky z nejvyšších ročníků se stalo nemožné skutečností: východní křídlo. Ano, společně s kluky.

Něco takového se v historii Akademie Dunbridge ještě nestalo. Slyším Torin vzrušený hlas, jako by to bylo včera. Jakmile mohla, přišla za mnou do nemocnice na návštěvu, a spolu s Grace u mě strávily víc času než všichni ostatní. Díky nim taky vím, že kluci se ve východním křídle přeskupili tak, že celé třetí patro obývají jen holky z jedenáctého a dvanáctého ročníku. Větší jednolůžkové pokoje byly předělány na dvoulůžkové, takže se nakonec jakž takž podařilo zařídit, že nikdo nemusí bydlet mimo areál internátu. Henry od té doby bydlí v pokoji s Gideonem, Sinclair je aktuálně jediný, kdo je v novém dvoulůžkovém pokoji sám – k velké radosti Tori, která sdílí pokoj s Emmou.

Přijde mi úplně divné, že jdu arkádami doprava, do východního křídla, a ne do západního jako obvykle. Je neděle večer, už po večeri. Na druhém dvoře za starým kostelem, v němž se nachází jídelna, se na trávníku se smíchem a vrískotem honí mladší žáci, jako by školu před několika měsíci vůbec neolizovaly plameny. Je možné, že všichni kromě mě už na tuhle tragédii zase zapomněli, protože svítí sluníčko a život je vlastně fajn? Jsem melodramatická? Zveličuju to? Jestli jo, tak se omlouvám, ale myslím, že mám svoje důvody.

Projde kolem nás několik skupinek, pozdraví a udiveně si mě změří, načež srazí hlavy dohromady. Jejich šuškáni mě pronásleduje celou cestu arkádami. Táta jde pomalu a v pravidelných intervalech na mě vrhá skeptické pohledy.

„Co je?“ zamumlám, protože se s jeho starostlivostí nedokážu srovnat. Stejně jako on s faktem, že už nejsem